

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud sdílí názor rekursního soudu, že nelze na základě dosavadního přednesu žalobcova a předložených listin míti za to, že žalobní nárok na zdržení se nekalé soutěže ad e) žalobního žádání (= ad 5) návrhu na prozatímní opatření bude ve sporu uznán oprávněným. Z celé grafické úpravy letáku (opis pat. listiny) zejména ze zcela jiné, větší literní sazby na pozastaveném dodatku, než jak jest vytištěn v drobném, zhuštěném typu písma předchozí opis patentové listiny, ze zřejmého oddělení tohoto výraznějšího textu od textu patentové listiny, na zcela samostatné zadní straně, i podle doslovu dodatku nelze míti za to, že by průměrný zájemce, t. j. zájemce s prostředními pozorovacími schopnostmi a s prostřední inteligencí, ať z kruhů pokrývačských, stavitelských, nebo soukromníků různých společenských kruhů, mohl usouditi, že celá listina, celý její obsah pochází od československého patentního úřadu. Vždy i průměrnému zákazníkovi, pokud se týče zájemci, musí býti zřejmo, že sdělení v dodatku, že »tento patentní způsob upevňování asbestocementové břídlíce jest chráněn patentem nejen v Československu, nýbrž i v Polsku, Jugoslavii, Maďarsku, Belgii a j. výhradně pro firmu „Eternitas“,« nepochází od československého patentního úřadu, nýbrž od firmy, jak musí mu to býti patrné i z konečné věty dodatku, že veškeré informace poskytnou ochotně buďto zástupci (»u fy Eternitas«) nebo přímo firma »Eternitas«. Z toho vyplývá, že i ostatní pozastavená část dodatku o tvrzené celé řadě výhod musí se mu jeviti jen jako zvláštní reklama žalované firmy, kterou jinak objektivně ani sama dovolací rekurentka za závadnou nepovažuje. Je proto mylný názor rekurentův, že prý grafický rozdíl dodatku od opisu patentové listiny jest tak nepatrný, že vůbec nepadá na váhu.

Čís. 13844.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).
Nezáleží na větším nebo menším rozsahu odbytu soutěžící cizozemské firmy v tuzemsku.

Proti Maďarsku jest zaručena vzájemnost podle § 52 (2) zák.

Byla-li prohlášením ministra spravedlnosti prokázána vzájemnost, jest cizozemec co do ochrany na rovní tuzemcům, třebaže snad cizí stát neposkytuje zdejším příslušníkům právě takovou ochranu jako zdejší stát cizím příslušníkům, pokud jen ochrana ta jest alespoň v podstatě shodná s ochranou podle zdejšího zákona proti nekalé soutěži.

Otázku časového pořadí soutěžících podniků, tuzemského a cizozemského, jest posuzovati bez ohledu na to, o území kterého státu jde.

(Rozh. ze dne 13. října 1934, Rv II 413/33.)

Žalobce Bedřich Floris, majitel továrny na bonbony a čokoládu v Budapešti, dal si své rodné jméno »Floris« protokolovati dne 11. září

1920 u soudního dvoru v Budapešti a používá od tohoto dne tohoto jména jako firemní značky a značky zboží. Žalovaná firma »Floris« K. a H. ve Slezské Ostravě, výroba čokoládového atd. zboží, byla zapsána do rejstříku dne 25. srpna 1928 a dala si slovní známku »Floris« zapsati u obchodní a živnostenské komory v Opavě dne 13. července 1928. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Bedřich Floris na firmě »Floris« K. a H., by žalovaná firma byla uznána povinnou I. zdržeti se užívání jména »Floris« i ve firmě, i k označení podniku, v ochranných známkách, v dopisních papírech, cenících, tiskopisech, reklamách, prospektech a označcích svého zboží, II. dáti vymazati slovo »Floris« v obchodním rejstříku krajského soudu v Mor. Ostravě z firemního znění svého podniku a dáti vymazati známky čís. 4719 až 4722 ze známkového rejstříku obchodní a živnostenské komory v Opavě, III. odstraniti označení »Floris« ze zásoby dopisních papírů, ceníků, tiskopisů, reklam, prospektů a označení zboží. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Jest správné, že se procesní soud, probíraje námitku soutěžitelského poměru, neobíral skutečností, že procesní strany nemají své podniky a závody na území téhož státu, neboť žalující strana má závod v Budapešti a dle vlastního doznání nemá v Čsl. republice žádných poboček, kdežto žalovaná strana má sídlo ve Sl. Ostravě. Podle doslovu § 46 zák. čís. 111/1927, který vymezuje pojem soutěžitele, se však nevyžaduje ani totožnost odbytiště, aniž sídla závodů podniků soutěžitelových a zákon přiznává zásadně žalobní právo všem soutěžitelům bez ohledu na místní usazení. Ježto zákon, jak podotčeno, nečiní rozdíl a, hledíc k tomu, že za určitých podmínek může se ochrany dovolávati i cizí soutěžitel (§ 52), jest za to míti, že místní vzdálenost vůbec tu nerozhoduje. Procesní strany jsou však, jak první soud zjistil v témže hospodářském oboru činnými, pročez první soud právem je považoval za soutěžitele. Žalobce je cizincem (maďarským příslušníkem), nemajícím zde ani podniku ani závodu a zdržujícím se mimo zdejší stát. Po rozumu § 52 zák. č. 111/1927 požívá tedy ochrany jen, je-li buď zvláštní úprava státními smlouvami nebo není-li, poskytuje-li jeho domovský stát čsl. příslušníkům v podstatě shodnou ochranu zdejším zákonem propůjčenou. První podmínce je vyhověno, neboť Maďarsko přistoupilo k pařížské smlouvě na ochranu živnostenského vlastnictví ze dne 20. března 1883 (revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtoně dne 2. června 1911 a dne 6. listopadu 1925 v Haagu), jež vstoupila zde v platnost dnem 5. září 1919 (vyhláška min. zahr. čís. 364/1921 sb. z. a n.). Podle čl. 2 této dohody požívají příslušníci každé ze smluvních zemí ve všech ostatních zemích Unie vzhledem k ochraně živnostenského vlastnictví (pod tento pojem spadá i potlačování nekalé soutěže), výhod, které příslušné státy poskytují vlastním státním příslušníkům a následkem toho mají příslušníci těchto států zde touž ochranu jako čsl. příslušníci a touž právní pomoc proti zásahu do svých práv. Smlouva zdůrazňuje dále (čl. 2/1), že se nesmí příslušníku svazu k docílení práva k živnostenskému vlastnictví ukládati za podmínku, by měl bydliště nebo závod v zemi, kde se za ochranu žádá. Žalující požívá tedy ode dne uveřejnění smlouvy ve Sbírce zák. a nař. zde stejné ochrany nároků poskytnutých zákonem jako zdejší příslušníci bez ohledu na to, kde má svůj podnik (závod) nebo bydliště.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

důvodem:

S hlediska mylného prý právního posouzení věci poukazuje dovolatelka k tomu, že ochrana soutěžitele poskytnutá druhým odstavcem § 52 zák. proti nekalé soutěži je jen maximem ochrany, které může cizozemec požívat, a že ochrana uherského občana, pokud jde o obor nekalého soutěžení, jest v rámci uherského práva užší než ochrana skýtaná zdejší zákonem proti nekalé soutěži. Avšak prohlášení ministra spravedlnosti, čís. 34698/32, vydané ve smyslu § 52 (3) zákona v dohodě se účastněnými ministry obchodu, financí, sociální péče a zemědělství osvědčuje, že proti Maďarsku pokládá jest vzájemnost podle § 52 (2) za zaručenou. Citovaným ustanovením poskytnuto bylo tedy žalobci právo »dovolávati se ochrany tohoto zákona«, t. j. čl. zákona proti nekalé soutěži v celém jeho dosahu. Vládní důvodová zpráva k cit. § 52 také uvádí, že ono prohlášení ministra spravedlnosti vydané po dohodě se účastněnými ministry je pro soudy závazné, že při takto prokázané reciprocitě je cizozemec postaven co do ochrany naroveň se zdejšími příslušníky, a že ochrana tato zůstává stejná, i když cizí stát snad ve všem neposkytuje zdejším příslušníkům právě takovou ochranu jako zdejší stát jeho příslušníkům, pokud jen ochrana ta jest alespoň v podstatě shodná s ochranou podle zdejšího zákona proti nekalé soutěži. Pokud dovolatelka hledí dolíčiti, že zažalovaný nárok byl by jen tehdy oprávněn, kdyby byl žalobce časově v Československé republice zaveden dříve ve účastněných kruzích než podnik dovolatelky, stačí odkázati na vývody odvolacího soudu, kde bylo správně dolíčeno, že dnem 5. září 1919, kdy vstoupila v platnost Pařížská smlouva o ochraně živnostenského vlastnictví z 20. března 1883, požívají příslušníci svazových států a tudíž i žalobce stejné ochrany nároků poskytnutých zákonem jako zdejší vlastní příslušníci. Musí se proto otázka časového pořadí obou soutěžících podniků posuzovati bez ohledu na to, o území kterého státu jde, jako by při státech přistoupivších k Unii běželo o jedinou spojitou územní jednotu. V tomto ohledu bylo odvolacím soudem zjištěno, že žalobce dal si své rodné jméno Floris protokolovati již dne 11. září 1920 u soudního dvoru v Budapešti ve firmě »Firma Bonbonnerie Floris — Floris Frigyes« a od té doby tohoto jména užívá jako firemní značky a značky zboží, kdežto dovolatelka byla zapsána teprve dne 25. srpna 1928 do obchodního rejstříku krajského soudu v Moravské Ostravě pod firmou »Florís«, K. a H., výroba čokoládového, oplatkového a měchurkového zboží, bonbonů a cukrového zboží všeho druhu« a dala si slovní známku »Florís« zapsati u obchodní a živnostenské komory v Olomouci teprve dne 13. července 1928, obojí tedy až 8 let po žalobci. Není správné, že žalobce opírá žalobu jen o práva z vlastního jména téhož znění, t. j. Floris, a že žaloba ve smyslu § 43 obč. zák. je neodůvodněna a při nejmenším předčasná. Vždyť v žalobě jest výslovně uvedeno, že jest opřena o ustanovení §§ 11 odst. (1) a (3) a § 1 zákona proti nekalé soutěži, § 10 známkového zákona a § 43 obč. zák. a žalobce pouze uvádí, že neodvolává se na práva plynoucí mu ze známky »Florís«, nýbrž na práva z vlastního jména podle § 10 zák.

o ochr. známek. Ostatně odvolávání se žalobce na posléz cit. §§ ostatních zákonů nebylo ani třeba, stačila-li k ochraně jeho zájmů širší ochrana poskytnutá mu § 11 zák. proti nek. soutěži (viz Skála l. c. str. 150).

Čís. 13845.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Přemlouvání rodin zemřelých osob v jejich bytech bezprostředně před úmrtím nebo po úmrtí v rodině majitelem pohřebního ústavu, by mu byly svěřeny pohřební výkony, nabízení jízdy autem zdarma při vyhledávání objednávek pohřebních úkonů jakož i poskytování nepřiměřeně vysokých slev, — příčí se dobrým mravům soutěže.

(Rozh. ze dne 13. října 1934, Rv II 761/34.)

Zemské odborové společenstvo majitelů koncesovaných pohřebních ústavů na Moravě domáhalo se na majiteli pohřebního podniku Juliu Ch-ovi a na zřízenci Janu P-ovi, by žalovaní byli uznáni povinnými: 1. zdržeti se vyhledávání objednávek pohřebních výkonů způsobem odporujícím dobrým mravům soutěže, zejména, a) přemlouváním rodin zesnulých v jejich bytech bezprostředně před nebo po úmrtí v rodině, b) nabízením jízdy autem do pohřebního ústavu Julia Ch-a a zpět do bytu zdarma, c) poskytováním nepřiměřeně vysokých slev v případě, že dojde k soutěži s ofertou jiného podniku, takže se v zákaznictvu vzbudí zdání, že se živnost pohřebnická provozuje vůbec způsobem nereelním ze strany soutěžitelů, d) přemlouváním zákazníka k uzavření smlouvy o provedení pohřebních výkonů přes vědomost, že zákazník již uzavřel takovou smlouvu u pohřebního ústavu jiného, e) přemlouváním zákazníka k uzavření smlouvy o provedení pohřebních výkonů tím způsobem, že žalovaní šíří údaje, že podnik Julia Ch-a vypraví pohřeb třebas úplně zdarma, nebo v každém případě o určitou částku levněji, než soutěžitel. 2. Odstraniti závadný stav. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Správně přiznal první soud žalobci právo nastupovati proti žalovanému Ch-ovi žalobou. I když žalovaný je členem společenstva, není překročením stanov, které výslovně ukládají společenstvu hájení zájmů členů, když společenstvo netrpí výstřelky nebo nekalá jednání člena, neboť tím právě hájí zájmy ostatních členů, kteří nekalým jednáním žalovaného by mohli býti poškozeni materiálně i na své dobré pověsti. Ustanovení stanov (hájití zájmy členů) znamená hájití spravedlivé a po právu jsoucí zájmy členů, nikoliv chrániti člena, který zájmy druhých porušuje a dopouští se nepřístojností. Ucházení se o zadání pohřbů jest nekalé, děje-li se těsně po úmrtí nebo těsně před úmrtím, a nelze je omlouvatí nutností, by pohřeb co nejrychleji byl ujednáán, poněvadž při dnešní organizaci pohřebních ústavů, jsoucích vždy pohotově k vypravení pohřbu, není třeba, by pozůstali byli agenti pohřebního ústavu vyhledávání a obtěžování ve chvílích vzrušení nad blízkou smrtí nebo smrtí již nastalou. V žalobní žádosti klade se hlavně důraz na ucházení se o pohřeb v době těsně před úmrtím nebo po úmrtí, které jest nevhodným a obtížným právě v ta-